

Sygn. akt VIII C 2753/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lutego 2017 roku

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu, VIII Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Maja Sawicz

Protokolant Roksana Baran

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 lutego 2017 roku w W.

sprawy z powództwa (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W.

przeciwko M. P.

o zapłatę 50 905, 64 zł

I. zasądza od pozwanej M. P. na rzecz strony powodowej (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. kwotę 50 905,64 zł (pięćdziesiąt tysięcy dziewięćset pięć złotych sześćdziesiąt cztery grosze) wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP nie wyższej niż dwukrotność wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie liczonymi od kwoty:

– 46 649,22 zł od dnia 26 marca 2016 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 2 552,38 zł tytułem kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. wniosła pierwotnie w elektronicznym postępowaniu upominawczym o nakazanie pozwanej M. P., aby zapłaciła na jej rzecz kwotę 50 905, 64 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego liczonymi od kwoty 46 649, 22 zł od dnia 26 marca 2016 r. do dnia zapłaty oraz koszty procesu. Jako podstawę roszczenia wskazała umowę pożyczki zawartą przez strony w dniu 12 czerwca 2014 r., z której pozwana nie wywiązała się co do terminowego dokonywania spłat, wobec czego przedmiotowa wierzytelność postawiona została w dniu 12 lutego 2016 r. w stan wymagalności. W dniu 25 marca 2016 r. strona powodowa wystawiła wyciąg z prowadzonych ksiąg, stwierdzający zadłużenie pozwanego.

W dniu 14 września 2016 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 1106977/16 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym zgodnie z żądaniem pozwu, od którego pozwana G. P. skutecznie wniosła sprzeciw, wnosząc o oddalenie powództwa, zarzucając, że roszczenie jest przedwczesne, gdyż zwracała się do strony powodowej o zawarcie ugody. Pozwana przyznała, że uzyskała pożyczkę od strony powodowej, której nie spłaciła terminowo z powodu trudności osobistych, utraty pracy i choroby.

Sąd ustalił w sprawie następujący stan faktyczny:

W dniu 12 czerwca 2014 roku pozwana M. P. zawarła z (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. umowę pożyczki nr (...), na podstawie której pozwana uzyskała sumę 48 462, 42 zł zobowiązując się ją spłacić w 72 ratach w kwotach po 1141, 23 zł płatnych do 12 dnia każdego miesiąca.

Dowód: umowa pożyczki nr (...) k-59 i n. .

W wykonaniu umowy w okresie od lipca 2014 roku do kwietnia 2015 roku pozwana uiszczala terminowo wymagane raty. Jednak od maja 2015 roku pozwana wpłaciła wyłącznie 1 079, 84 zł (maju 2015 roku kwotę 979, 84 zł i lipcu 2016 roku kwotę 100 zł).

Dowód: zestawienie wpłat dokonanych na rachunek techniczny kredytu/pożyczki z dnia 12.01.2017 r. k 65

Strona powodowa pismem z dnia 27 grudnia 2015 r., doręczonym pozwanej w dniu 13 stycznia 2016 r., wypowiedziała umowę łączącą strony wzywając pozwaną do zwrotu pożyczki z odsetkami w terminie trzydziestu dni. Wyznaczony pozwanemu termin upłynął bezskutecznie.

Dowód: wypowiedzenie umowy pożyczki. wraz ze zwrotnym potwierdzeniem odbioru k. 66

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu.

Strona powodowa dochodziła od pozwanego należności wynikającej z czynności bankowej przewidzianej w art. 5 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (t.j. Dz. U. z 2016 r. poz. 1988 z późn. zm.), to jest udzielonej pożyczki pieniężnej przez którą dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej ilości (art. 720 § 1 k.c.).

Zgodnie z art. 353 § 1 k.c. w zw. art. 354 § 1 k.c. i art. 455 k.c. zobowiązanie polega na tym, że wierzyciel może żądać od dłużnika świadczenia, a dłużnik powinien świadczenie spełnić zgodnie z jego treścią, w sposób odpowiadający jego celowi społeczno – gospodarczemu, zasadom współzycia społecznego, a także w sposób odpowiadający ustalonym w tym zakresie zwyczajom, w terminie oznaczonym.

Jak stanowi art. 471 k.c. w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania dłużnik obowiązany jest do naprawienia wynikłej wskutek tego szkody, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Reżim kontraktowej odpowiedzialności z art. 471 k.c. oznacza na gruncie procesowym, że strona powodowa zobowiązana była do wykazania niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania przez pozwanego oraz do wyliczenia szkody – pozostałych niespłaconych należności wynikających z umowy pożyczki, zaś na pozwanym ciążył obowiązek przeprowadzenia dowodu, że ewentualne niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania jest następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności.

Analiza materiału dowodowego w sprawie dała Sądowi podstawy do stwierdzenia istnienia wierzytelności wobec pozwanej z tytułu wskazywanego przez stronę powodową, tj. umowy pożyczki nr (...) z dnia 12 czerwca 2014 r. Strona powodowa zgodnie ze spoczywającym na niej ciężarem dowodu (art. 6 k.c.) i w sposób przewidziany art. 232 k.p.c., a więc za pomocą dowodów z dokumentów prywatnych, których prawdziwość nie budziła wątpliwości Sądu, nie była też kwestionowana przez pozwaną, w szczególności harmonogramu spłat pożyczki, zestawienia dokonanych przez pozwaną w okresie od lipca 2014 r. do lipca 2016 r. wpłat z tytułu poszczególnych rat pożyczki, wyliczenia odsetek umownych i karnych, wykazała podstawę i wysokość dochodzonego roszczenia. Wymienione dokumenty pozwoliły dokonać weryfikacji twierdzeń strony powodowej odnośnie dotychczas spełnionej części świadczenia, zaliczenia wpłat na poczet odsetek umownych oraz kapitału i tym samym rzeczywiście istniejącej pozostałej niespłaconej wysokości pożyczki, której zapłaty żąda od pozwanego.

Pozwana nie kwestionowała dochodzonego roszczenia ani jego wysokości. Zarzuciła wyłącznie że jest ono przedwczesne. Przy braku przedstawienia przez pozwaną jakichkolwiek dowodów, które można by przeciwstawić twierdzeniom strony powodowej, z których wynikałaby zmiana warunków umowy łączącej strony(ugoda) lub

zwolnienie pozwanej z długu - Sąd uznał, że strona powodowa wykazała, iż przysługuje jej wierzytelność wobec pozwanego ze wskazywanego w pozwie tytułu oraz w wysokości, Sąd na podstawie przytoczonego na wstępie art. 471 k.c. w zw. z art. 720 § 1 k.c. zasądził od pozwanej na rzecz strony powodowej dochodzoną kwotę 50 905, 64 zł.

Odsetki za opóźnienie od powyższej kwoty Sąd zasądził na podstawie art. 481 § 1 i § 2 k.c. w wysokości przewidzianej umową, od dnia następnego po dniu wystawienia wyciągi z ksiąg Banku, zgodnie z żądaniem pozwu, uwzględniającym treść art. 455 k.c., że jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania.

Natomiast o kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z ogólną zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy przewidzianą w art. 98 § 1 kpc.